

HÖSTSÅNG I SKÄRGÅRDEN.

Förgäfvets i rymden jag forskar
 Att se utaf solen en flik;
 Farväl, I svartryggade torskar,
 Aborrar och flundror och sik!
 Försvunnen är sommarn, den ljufva
 Och öde stå himmel och sjö.
 Si så ja! nu kommer det snö,
 Galoscher och snufva.

Ja, hösten han larmar och gormar,
 Så uppblåst, att man kan bli sjuk.
 Man kan ej gå upprätt för stormar,
 Och frostbiten är min peruk.
 Förskräckt flyttar svalan ur muren,
 Och masen på Rom-resa far —
 Ja, inte en broms får bli kvar
 I öde naturen.